

José Maria Merino: Nem vagyok egy könyv

Fordította: Biszak Borbála, Selmeczi Bence

Első fejezet

Azon a napon nagyon meleg volt. Az est közeledtével sem hűlt le a levegő, és az ég felől tikkasztó hőség terjedt, ami elkeveredett a motorokból kiáramló fanyar füsttel, könnyű és tapadós ködmasszát alkotva.

Öt perc maradt a vonat indulásáig. Már majdnem az összes utas elfoglalta a helyét, s a kísérők mozdulatlanul álltak a vagonok mellett, ebben a merev és egy kicsit tanácstalan testhelyzetben, ami a búcsúzást előzi meg.

- Ez az utolsó alkalom, hogy eltűnök ezt tőle - mondotta Juan Luis -. Soha többé nem tervezek vele semmit.

A találkozás időpontja előtt- több mint háromnegyed órával- egyedül Juan Luis érkezett meg az állomásra. Mivel nem találta egyik barátját sem, újból szokásos nyugtalansága kerítette hatalmába, amiért mindig túlságosan hamar érkezik adott helyekre.

Márta valamivel később bukkant fel. Juan Luis nyugtalansága szertefoszlott, és mindketten leültek a megbeszélt helyre, közel az információs pulthoz. Beszélgettek és nevetgéltek egy keveset az apró bosszúságokon, melyek a holmijuk pakolása közben történtek. Azonban fél óra elteltével Piri még mindig nem érkezett meg, és Juan Luis újra érezte a megszokott feszültséget, ami végül áterjedt Mártára is.

Egyre növekvő sóvárgással figyelték a csarnokban mozgó embertömeget, mialatt a hangszórók folyamatosan szóltak. Türelmetlen nyugtalanságában újra hátára kapta nagy hátizsákjait, készen arra, hogy egy pillanatot se vesztegessen el, a hátralévő időből. Kilenc óra negyven perckor Juan Luis dühös arckifejezéssel kelt fel, így nyilvánítva ki aggodalmát.

- Vajon mit csinálhat?

- Biztos megértette, hogy hol találkozunk?- kérdezte Marta.

- Mindig ugyanaz történik velem. Majd meglátod, hogy le fogja késni a vonatot.

Végül, háromnegyed tíz után eldöntötték, hogy elhagyják az állomást. Mikor odaértek a vonathoz, és nagy nehezen találtak három szabad helyet ugyanabban a fülkében, felrakták a poggyászokat a csomagtartóra, és izgatottan nézték a síneket.

- Soha többé nem találkozom Pirivel - ismételte Juan Luis - soha többé nem fogok számolni velem.

- Talán történt valami - mondta Márta.

- Nem képes ideérni időben.

Egy vasutas közelített, amikor éppen csukódtak a vagonok ajtajai. A kísérők, akik az indulásra vártak a peronon, felélénkültek, és búcsúzkodni kezdtek. Az utazók integettek az ablakokban.

- Indulás - sürgette őket a vasutas - Be kell zárni.

- Várjon!- kiáltott utána Marta.

Ezzel egy időben, a vonat túlsó végénél egy kocogó alak tűnt fel. Azonnal felismerték.

Marta és Juan felé nyújtották kezüket. Nagy nehézségek árán Pirinek is sikerült felkapaszkodnia a lépcsőre, így feljutott az előtérbe.

- Egy hajszálon múlt - mondta zihálva Piri.

- Korábban kell érkezni - intette a kalauz- Ezt nem szabad.

- Katasztrófa vagy - mondta Juan Luis - Nem tudom, egyáltalán miért tervezünk veled.

- Tényleg veszekedni fogsz velem? Tudod te, milyen dugó volt Castellanában? Több mint egy órát töltöttem a buszon.

- Előbb kellett volna indulnod.

- Indultam, amint tudtam.

- Hagyjátok abba, inkább üljünk le! - javasolta Marta -. Végre valahára együtt vagyunk.

Beléptek a fülkébe és Piri odarakta a csomagját a többiekéhez. Még két lány és egy napellenzős sapkát viselő idősebb férfi utazott velük. Miután kényelembe helyezték magukat, Juan Luis folytatta szemrehányásait, Piri pedig tovább kereste a mentségeket. A vonat gyorsan távolodott az éjjelnemvagyokegykönyv között.

nemvagyokegykönyv

NEMVAGYOKEGYKÖNYV